

סיפורי ספר

24 תרקוד, היא אמרה לו, תרקוד

לאחר התכנית האמנותית שכללה שירה, נגינה ומערכונים מוכרים, הגישו המלצרות החינניות - בנות החברה הבוגרת, מיני כיבוד ומשקאות אל השולחנות שפוזרו ברחבי חדר האוכל. לכאורה, עוד מסיבה שגרתית למדי, נטולת התרגשות ואקסטזה. אך בהמשך התברר שהיה בה איזשהו מרכיב יוצא דופן לקבי מסיבות מסוג זה והוא - הרוח הרעה. אותה רוח רעה החלה מנשבת קלילות כאשר החלו הזוגות לקום ולהתקדם לעבר רחבת הריקודים שפונתה בין כסאות ושולחנות שהוזזו בחופזה. עיניים, שעד עכשיו היו כבויות ומשועממות, ניצתו בזיק סקרנות מהולה בלעג כבוש ("לא ידענו שהוא רוקד"). לצלילי הטנגו והוואלס שבקעו מהרשמקול הקשיש נעו להם הזוגות חבוקים זה בזרועותיו של זה. מן הצד השקיפו הפרשנים וכל שאר החברה' שלא מצאו בני או כנות זוג או שחששו מהחשיפה לעיני כל על רחבת הריקודים. כל עוד נוגנו הנעימות הסולידיות של ריקודי הטנגו, הוואלס ומה שמכונה "ריקודי שנות השישים", נראה הכל דיסקרטי, מהוגן, אפשר לומר אפילו - מרובע ומעונב, גם החגובות היו כהתאם - פה ושם הערות על זוג זה או אחר, אך בסך הכל - "שקט תעשייתי" מצד הרכלנים.

גרעין הסערה נזרע כאשר החלו להשמע בחלל חדר האוכל צלילי מוסיקת דיסקו רועשת, מהירה וקצבית אשר העבירה את המחוללים לקצב ה"שיק". אלה שלא עמדו בקצב (רוב המכוגרים יותר) פרשו לנוח בצד. כמו סערה טרופית החלה "להתבשל" הרוח הרעה בשקט, בשקט, באגף הצפון-מערבי - במפגש של גוש החברה הבוגרת עם יוצאי הצבא. העילה להוצרות הטייפון של הרוח הרעה היה זוג מכני דור הביניים, שעל פי כל החישובים וההערכות הראשוניות היה צריך לשבת בצד פשהחל הדיסקו לפרוץ. אך אותם בני זוג רצו להשאר צעירים בנפשם, רצו עוד קצת פיזוזים וקפיצות והוצאת אנרגיה שתבטא את צעירות רוחם. שניהם סירבו להכנס למסגרת שהזכנה להם ע"י הקהל, סירבו להיכנע לתבנית מעוותת ("הם כבר בני ארבעים, מה הם קופצים להם שם כמו תישיים צעירים") ומעל הכל - הם רצו להיות הם עצמם ולא מה שדעת הקהל הקיבוצית קבעה עבורם. על נסיון החריגה מהקוביה החברתית שסומנה עבורם שילם אותו זוג מחיר חברתי יקר. טייפון "שירלי" (אולי מוטב לקרוא לו "צחוק לי") התקדם באיטיות לעבר הזוג החריג לשהוא צוכר תנופה, כוח ומהירות במהלך התקדמותו ההרסנית. מכל עבר נשמעו הערות, לחישות וצחקוקים שכוונו אל מרכז הרחבה שהלך והתדלדל מרוקדים. תוך כשחי דקות הגיעה הסערה למלוא עוצמתה. הצחקוקים והלחישות שהופנו לעבר הזוג המוזר הפכו לרעם מתגלגל והרוח הרעה הפכה למין סערה צרחנית של רשע וזדון. כשפגע בו משב הארס הראשוני הפסיק-נבחור לרקוד ורצה לפרוש. אך אישתו עצרה אותו ודחקה בו להמשיך. "תרקוד", היא אמרה לו, "תרקוד". הוא אכן ניסה לרקוד - קצת בגולמיות, הוא הרי לא התנסה מעולם בסוג זה של ריקודים, אך באומץ ובנחישות החלטה. גם טייפון "שירלי" בא לעזרתו - אחרי-ההתקפה הראשונה התקרב מוקד הסערה - הלא הוא "עין הסערה", אותו איזור של שקט ושלווה מדומים - ליבה של התופת. לאחר ההפוגה הזמנית, שאיפשרה לה ולו לסיים את הריקוד הראשון איכשהו בשלום, באה המכה הסופית. "עין הסערה" נעה דרומה לעבר ברזי הסודה והמים ואת מקומה תפסו שוב משבים אדירים של לעג, בוז ורכילות קטלנית ומרושעת. עוד פרפור אחד או שניים והזוג שניסה להשאר עוד קצת צעיר נאלץ להיכנע, ראשון יצא הגבר. בראש מורכן, קצת מושפל ומבוזבז, הוא נחלץ מאחיזתה של זוגתו ופנה לעבר דלת היציאה הדרומית. היא הצטרפה אליו כמה שניות אחר כך, ובנסיגה לא כל כך מסודרת

הם פנו לעבר ביתם. ברחבת הריקודים המשיכו בני התשחורת לפזז ולכוכר והסערה שככה אל חור
המרחבים האפלים של נורמות חברתיות ברורות ומוגדרות.
לא היה כל זכר להבזקים כלשהם של נקודות אור חריגות, אשר כובו סופית ע"י הסערה ההרסנית.

אורי גדרון

